

N:o 8/1933.

LAGUTSKOTTETS betänkande N:o 8/1933 med förslag till uttalande i anledning av lantrådets skrivelse till Ålands landsting med tillkännagivande, att han på skäl, som i skrivelsen framhållas, ställer sitt lantrådsämbete till landstingets förfogande. Ehuru utskottet förstår, att till grund för lantrådets hänvändelse till landstinget ligger enbart omtanke om och välvilja för landskapet och dess självstyrelse, måste utskottet likväl fastslå, att lantrådet vid bedömandet av landstingets beslut den 25 dennes vid andra behandlingen av landskapsnämndens framställning N:o 12/1933 utgått ifrån alldeles oriktiga förutsättningar. Landstingets beslut i anledning av landskapsnämndens framställning om ändring av gällande landskapslag beträffande grunderna för avlöning i landskapets tjänster och befattningar har nämligen helt och hållet förestavats av ekonomiska motiv. Beslutet riktar sig alltså på intet sätt emot lantrådets person. Detta framgår tydligt och klart av motiveringen i stora utskottets betänkande, vari utskottet till och med antyder om andra utvägar för lönande av lantrådets förtjänster. Envar, som under ärendets behandling haft ordet, har också uttalat sitt fulla och oförbehållsamma erkännande för lantrådet och det sätt, på vilket självstyrelsen på en rätt kort tid under lantrådets skickliga, kunniga och om stort intresse vittnande ledning utvecklat sig till fromma för landskapet och dess befolkning. Det torde alltså vara till fullo ådagalagt att landstinget på saken anlagt endast ekonomiskt betonade synpunkter och efter sin förmåga fattat ståndpunkt till framställningen i fråga. Utskottet kan sålunda utan tvekan fastslå, att landstinget icke haft för avsikt att uttala, än mindre uttalat något misstroende mot lantrådet.

Emellertid anser landstinget, att det för sin värdighets skull bör tillbakavisa ett par påståenden i lantrådets skrivelse. Landstinget kan icke med skäl beskyllas för att hysa den uppfattningen, att landskapets förvaltningsorgan skola stå i klass under rikets med dem jämlika organ. Ej heller kan landstinget läggas till last, att det skulle ha gjort sig skyldigt till självstympning av sina rättigheter, enär landstinget aldrig uppgivit någon redan vunnen position. Och

slutligen kan det landstingsbeslut, som givit anledning till lantrådets skrivelse, icke sägas stå i strid med det betraktelsesätt, som betingade budgetbeslutet om lantrådets löneförmåner av den 21 november 1924.

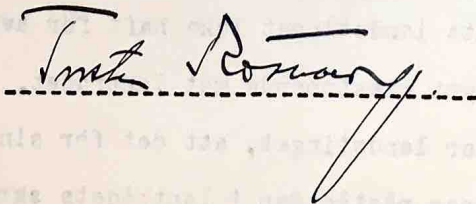
För att yttermera klargöra sistnämnda förhållande får utskottet erinra om att landskapsnämnden i sin till landstinget ingivna framställning om antagande av ordinarie inkomst- och utgiftsstat för år 1925 föreslog lantrådets lön till 48.000 mark. Förslaget om lörens höjande till 72.000 mark framställdes av finans- och ekonomikutskottet på grund av en sålydande motivering. "Med hänsyn till Lantrådets sociala ställning och för avvägbringande av rimlig proportion mellan honom tillkommande arvode och Landskapsnämndens tjänstemäns avlöningar har utskottet aktat nödigt föreslå, att nyssnämnda arvode höjes till 72.000 mark. Utskottet har i detta avseende beaktat jämväl den omständigheten, att lantrådsämbetet besättes för endast tre år i sänder, ävensom det faktum, att dess innehavare sålunda tillkommer varken pension eller ålderstillägg." Detta förslag godkändes av landstinget enhälligt och utan diskussion den 21 november 1924. Lantrådets löne^{fråga}förmåga behandlades sålunda också år 1924 såsom ett rent ekonomiskt spörsmål.

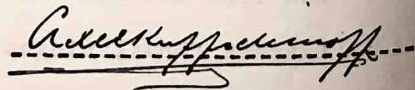
Under hänvisning till det, som här ovan anförts, får lagutskottet föreslå, att landstinget såsom svar å lantrådets skrivelse ville enhälligt uttala,

att lantrådet åtnjuter landstingets förtroende.

Mariehamn den 27 november 1933.

På lagutskottets vägnar:

Närvarande i utskottet: Torsten Rothberg, ordförande, samt ledamöterna Johannes Eriksson, Jacob Lundqvist, August Theodor Matts-

son och Jonatan Sjöblom.